

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161402317088/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Den, som aldrig turde drikke,  
Turde aldrig noget stort;  
Ægte Helte lade ikke  
Vandet skylle Modet bort.

Chorus.

Krigeren, for han er Helt,  
Takket Vinen i sit Telt.

---

For Kierlighed er Viin  
En daarlig Medicin;  
Thi, naar de komme sammen,  
Føreges altid Flammen;  
Og, naar de sammen kommer,  
Saa bliver der dobbelt Sommer;  
Men Sommeren er heed,  
Som Gud og hver Mand veed.

---

Naar jeg formaar, jeg gierne vil  
En Draabe drikke af og til;  
Om hver en Mand og hver Madame  
Kun foretoge sig det samme,  
De klamredes da ei saa tit  
Om Dit og Dat, og Fias og Skit.

Hvis nogenlid jeg faaer i Sinde  
(Som neppe skeer) mig at beqvilde,  
Da skal et evigt, evigt Ruus  
Saaledes Freden i mit Huus. —  
Men over denne Imromptu  
Jeg alt undseelig er og biy.

---

Allt det, som i Ungdommen glæde os kan,  
En Kone os giver, os giver en Mand;  
Man mærke, at Bacchus her vænts ved Manden,  
Og at jeg Fru Venus forstaaer ved den anden.  
Man veed, at for Venus her Døren er lukk;  
For ikke med Smerte at savne Madamen,  
Saa troer jeg, det er baade billigt og smukt,  
At drikke er. Draabe, imens vi er sammen.

---

Mærk derpaa!  
For det første  
Skal du tørste,  
Drikke saa.  
Siden, naar  
Vind er drukket,  
Tørsten slukket,  
Nok en Taar.

---

Efter mine ringe Evner  
(Jeg beskæden saa dem nævner)  
Jeg ei rettere kan see,  
End at den, som gider lee,  
Ber imellemstunder drikke —  
Wessel! Meyer! Fasting! i k k e ?

---

N. N. er mit Navn,  
Drikke er mit Gavn,  
Er der Punsch og Glasser,  
Symbolumet passer  
Daa enhver især,  
Brødre! Iblandt jer.

---

Afholdenhed! du Vises Dyd,  
Som jevn og seig, men varig Fryd  
I et langvarigt Liv os byder!  
Du tager vel ei ild op,  
At jeg dog heller i Galop,  
I kort, men heilig Lyst mig fryder.

---

Afholdenhed er en delig Dyd,  
Men Unflydendhed g'ler større Fryd;  
Maaskee for jeg ei bedre vidste,  
Jeg lider nok saa godt den sidste.

---

Kisere Børen, ta'er jer vare,  
Elskov er en enkelt Snare  
(Mærker, af en enkelt Traad):  
Men gjer Vinen Halsen vaad,  
Vi da vistnok Tak skal have:  
For jert Hjerte, for jer Mave  
Begge steds er Ildbrand,  
Som kun slukkes slet med Vand;  
Thi som jeg tilforn har sagt,  
Ild derved til Ild bl'et lagt.

I EN STAMBOG.

Lev vel og fornøjet!  
Hav stedsø for Øier,  
Du ei er vel fisk,  
For megen af Knødet  
Saa mangen har dødet,  
Spis derfor Lekt Fisk.

---

LICELEDES.

Dieu nous juge par nos vertus  
Et non par nos sacrifices.

Du skal i fremmed Egn i denne Tanke styrkes:  
Gud mere værdigen ved Dyd and Offer dyrkes.

---

Jeg troer, jeg i en Bog har læst,  
At Ægteskab er Friheds Pæst,  
Jeg læste, troer jeg, i an anden,  
At Ægteskab er værre end Fanden.  
Jeg læste i den tredje,  
Som var den værste af de tre;  
Og kunde jeg erindre dette,  
Saa skulde jeg det her fremsætte.

---

TIL MR. K. OG HANS KONE PAA DERES ELLEVTE  
BRYLLUPSDAG.

Jeg vil ved dette ringe Skrift,  
Den Dag, paa hvilken I blev gift,  
Saavidt jeg naagter celebrere,  
Min Celebreren klinger saa:  
Paa denne Dag gid Fanden maac  
I mangen Aaring Tønder skiere,  
For I befinder jer saa vel  
Paa jeres Legem og jer Siel!

Fordi Hr. K... og Madamen  
Hver Dag sig glade spise mød,  
Og spørge ei om Tauperrret,  
Det Fanden længe sørgte — Amen!

ØNSKET.

Impromptu.

Hvad Ove Meyers Ønske er,  
Det Amtmand veed, det veed enhver,  
Han blive vil, hvad vist han bliver,  
En Hæret og en Sørenskriver,  
(En Hæret og en Ægteemand  
Er ofte eet i Ægtestand).

Mit Ønske saa omtrent kan lyde:  
Gid ingen Creditor mig byde:  
Sieur Johan Herman Wessel, Byt  
Til Sluterie fra Madam Schiøtt!

IMPROMPTU OVER TANDPINE.

Du Tændernes uheldig' Giest,  
Al Roeligheds og Friheds Pest,  
Du er paa Jorden Vice-Randen,  
Og halve værre\*) end den anden:  
Men sig mig, naar du plage skal,  
Hvi falder just paa mig dit Val,\*\*)  
Paa mig, som seer kun sorte Dage,  
Og sorte haver lagt tilbage:  
Paa mig, som meer ei Kiøle har,  
Og har den ubetal, jeg bar;  
Hvis Krop knap fire Skilling gielder,  
Hvis Aand Bekymring daglig fælder,  
Hvis Creditorer er en Fink?  
Er dette dig ei Plager nok?  
Paa denne Suppe kom en Jævning  
Af Mandags og af Torsdags Stævning. —

\*) Og halve værre, dobbelt saa slem (Norsk).

\*\*j) Val, ældre Form for Valg, paa Wessels Tid endnu i Brug i Talsproget.  
Wessels samlede Digte. 23

Seer der gaaer Meidallig glad og feed,  
Som nu af ingen Plage veed;  
Forlad du mig, tag ham i Sæden,  
Og lad ham faar lidt Sorg blandt Gisden.

---

TIL LUFT-SKIPPERNE.

J, som med brændbar Luft Maskiner fyldte,  
Hvad vilde mangen Mand ei eder skyldte,  
Hald I pumped' lens  
For den Ingrediens  
Vor Byes Jesabiller.  
Som Iverken I, jeg ikke heller,  
Maaskee slet ingen taller;  
Og samme strax igjen i Luftmaskiner pumped',  
Og nete valgte Vinden saa,  
De Land ei kunde naae,  
Men midt i Havet dumped':

Og er hos nogen af jer ledigt Sted,  
Hun tage min Bekymring med  
Ombord  
For billig Fragt og gode Ord!

---

ANBEFALING PAA EN ANSØGNING OM ANSÆTTELSE  
VED VEEVÆSRNET.

Af nærværende Cujon  
Er jeg ret en stor Patron;  
Meer verdige Personer  
Blandt vor Christenheds Cujoner  
Sikkerlig der findes ei  
Til at trippe paa en Vel.

---

MED EN GAVE TIL SYGECASSEN.

Den sextende i Februar  
Min dyrbare Fader var  
Fød;  
Jeg gietne ved sliq Leilighed  
Gav Skilligen til den, som leed  
Nød.

---

TIL DIGTERENS HUSTRU.

Impromptu.

Du, som for din og min Plaseer,  
Og bidindul for intet meer,  
Hos mig har sovet!  
Du, som jeg svoca en evig Troe,  
Og jævnlig afbrudt Naaltroe  
For Præst har lovet ---  
Kont: du, som jeg har Levse holdt,  
Skient det har ingen Skade voldt  
Paa smalle Tælle!  
Du, som jeg kalder til paa Skizerts  
Men nu for Rinzet i mit Vers  
En sad Canaille!  
Dig giaz jeg vitterligt, min Mo'er!  
At jeg ei spiser ved dit Bord  
For denne Sirde;  
Men Klokken fire, ja vel tre,  
Med Glæde jeg igjen skal see  
Min søde Qviude.

---

PAA SAMMES FØDSELSDAG,

den 23. Februar 1782.

Gid i mange glæde Dage  
Du den søde Fryd maase smage,  
At see Jona's om dig gaae;  
Men hvis end du vil med flere  
Vore Værelser mæublere,  
Ydnuygt dog jeg bede maac:  
Øinene ei blive blaae.

---



IMPROMPTU TIL MAD. JUËL PAA HENDES  
FØDSELSDAG.

Gid du maae mange Penge eie!  
Dig frugtbart vordt Ægteleie!  
Det er i Korthed hvad jeg veed  
At ønske i Gesvindighed.

---

TIL FRU WALTER.

Du skærkes os af Himmelen,  
Og fre Gratier der blevs,  
Der sildig blive tre igjen;  
TH Nordens Zikr du længe level!

---

VED EN VENS BORTREISE TIL NORGE.

Snart du i elskte Land skal være,  
Hvor førs! du aanded' Troe og Ære,  
Hvor Mod og Godhed sammen boer,  
Sigg til vor Roos de norske Senner:  
At vi paa Landsmænds Dyder skisner,  
At vi dig evigt Venskab svoer.

---

AFSKEEDS SANG.

Kække Landsmand! Held dig følge!  
Ærligt Venskabs Ønske er.  
Brødras Taushed skal ei dølge,  
At du var vort Selskab kjær.  
Med oprigtigt Venskabs Harmonie  
Hver retskaffen Broder stemmer i:  
Kække Landsmand! Held dig følge!  
Ærligt Venskabs Ønske er.

---

## VERS PAA OPGIVNE RIIM.

## I.

Naar Doris vil sin Haand til mine Læber føre,  
 Naar hendes Englerøst fortryller agtsomt Øre,  
 Naar hun nedlæder sig, at hvile paa mit Skjød,  
 Hvor ønsker da min Sjæl, jeg var elskværdig fød!

## II.

Vel den, som haver lært i Ungdoms Tid at høvle,  
 Han kan for et Chatol faae sine, fem Par Støvle;  
 Behøver han dem ei, saa kan han kiese Lax,  
 Skoe, Pocher, Terpentin, Houstømmer, Seen, og Sax.

## III.

Trods Rigdom, ja Formidre trods,  
 Taer viisig Pige ingen Kloes.  
 Vel er forældres gamle Mæening,  
 At de skal stifte Berns Foreening;  
 Men Dottrene, de vend at skrømte,  
 Man har vel og høst dem, der sømte,  
 For ei i sure Æble at bide,  
 Og ei forhædte Favnag bide.  
 Kort sagt: de gamle har, og unge deres Skikke —  
 Jeg holder hermed op, og Pennen vil afslikke.

## IV.

Jeg Pigers Selskab ei kan savne  
 I Kiøbenhavn og andre Havne,  
 Naar jeg i Nestved har den Lykke,  
 At see Sophie, Kiemets Snykke.

## V.

Tæl over dine Sind,\* har du de fulde fem,  
 Da viid, du kommer ei med dem i Veeden frem;  
 Kast bort to, tre; hvis ei, dølg varlig, du har dem,  
 Og Held og Overflod skal strømme til dit Hiem.

\* Tæl over dine Sind, tæl dine Sandser over, tæl dem efter.

INDRYKKET I AFTENPOSTEN.

To Actører i een Rolle,  
Tvende, beilende til Een,  
Og to Huude om eet Been,  
Aldrig kunne Venskab holde.

---

LIGELEDES.

Tæt jeg besvare Aftenposten  
Med rings Raad imod Klighosten:  
Stod Nøkker en Morgen smaae,  
Kom dem i Mied, og drik dem saa.  
Hvis du er ikke inden Aften  
Som den, der aldrig bavde havt'en;  
Saa kan du sige allenfals:  
Hr. Medicus! Løgn i jer Hals!

---

TIL AGENT HOLCK.

Agent Kolck,  
De fattiges Folk,  
Sygekassens Patriarch!  
Jeg dig sender her en Mark,  
I det Heleb, at Himmelen  
Giver en Ducat igien.

---

PROVST HERSOM.

Seer De Provst Hersom,  
Saa sig ham, at dersom  
Han ei hører op at rime,  
Saa taber han sin Esance.

---

NYT AARSVERS.

I.

Min lille valre Madam Knudsen!  
Eet ligevist, min Møjer, som Strubsen,  
Man siger uden mindste Meen,  
Fordeier Jern, og Staal, og Støen:  
Saaledes skal det mig fornøie,  
Om De Fadaisen kan fordøie,  
Som jeg har lagt paa dette Blad.  
Falleri, Fallera, Fallerad.

Nu fik min Indgang da en Ende,  
Nu vil jeg mig til Texten vende;  
Mig Text i disse Ord bestaer:  
Madam! et glædeligt nyt Aar!

II.

Du lille valre Karen Bach!  
For hvert et mødig; Sting, du stak  
Paa en mig heist nødvendig Frak,  
Som sprak,  
Tak!

P. S. Lyksaligt nyt Aar!

III.

Bliv, søde Madam Juel! mod al Formodning rig!  
Og beriev dette Aar og mange lykkelig!  
Saa at vi længe maae den sjeldne Lykke nyde,  
At Ende Noruands Sisel logeret hos en Jyde.

IV.

Skibbuen gav dig glatte Kinder,  
Skibbuen gav dig lyse Haar;  
Lidt Forstand, den gier ei Hinder,  
Naar Saturnus engang faaar  
Reent afplokket dine Haar,  
Og bekruset dine Kinder.

V.

Du har alt, hvad kan ønskes dig,  
Saa snart du har kun dette ene:  
Dig altid lykkelig at mene;  
Meen saa, min Ven! vær lykkelig!

VI.

Du giftes vil; gift dig med Gud!  
Hvad Glæde lover ei en Brud?  
Men Pøkker selv har skabt, min Ven!  
Et bændat Ord; det Ord er — Mæn.

VII.

Gid jeg maase see, du stedsd bliver,  
Hvad jeg dig kændte for i Fjor;  
At sige, troe i Drik og troe i Ord:  
Mit bedste Ønske jeg dig giver.

VIII.

Jeg ønsker dig, Munfrere!  
I Aar saa siikkelig at være,  
Som du var siikkelig i Fjor!  
Og saa god roelig Nat, min Bro'er!

IX.

Mit Ønske er lidt nyt, dog, troer jeg, mere plat:\*)  
Gid du i dette Aar maase finde dig en Skat!  
Dog paa den Condition, at du gjør ei som somme,  
Der hitte den iblant i trygge Næstes Lomme.

X.

Du jndte mungen kien Matrone;  
Jeg ønsker; gid du ei faae Kone!  
Thi du maase siikkerligen troe,  
Du blev da paa Jus Talli-  
nis  
vis.

XI.

Du har Skienhed, du har Dyder,  
Som henrykker os, dig pryder,  
Det er baade vist og sandt;  
Men naar nogen dig vil sige,  
Du er Engal meer end Pige:  
Troc, min Møder! det er ei sandt.

\*) Dog mere plat, mere ligdom.

TIL J. R. BULL.

Engang en ret forvovent Jyde  
Med Hagel paa en Thrønder vilde skyde,  
Men fik hans Pande ei i sønder,  
Nai, der skal Kugle til en Thrønder!

---

I EN HOF-PORTS NAVN.

Hvo af jer Hofrabater  
Er Skyld, at de Cantater,  
Som jeg for Eder malte,  
Er ei endnu betalte?  
Jeg beder, efterdags  
De maac betales strax.

---

IMPROMPTU OVER EN BESVÆRLIG  
HESTEPRANGER.

Den Mand, som sælger Heate,  
Han gjorde vel det bedste,  
Hald han gik sin Vel,  
Thi man ham lider ei.

---

KIÆRLIGHED OG SMØRREBRØD.

At Smørrebrød er ikke Mad,  
Og Kiærlighed er ikke Had,  
Det er for Tiden hvad jeg veed  
Orr Smørrebrød og Kiærlighed.

---

OVER SMAGEN.

Malheur au maître fou, qui sime bien et pense ;  
Il le perdra un jour, ce bon-sens, qu'il encense.  
Vellane.

Paa Dansk:

Den som i sine Vers ned til Fornuften saak,  
I disse Tider ikk saare end kun Strak for Dank.

DA CHLOE VAR I KIRKE.

Indgiv din Tiener, store Gud,  
At han sin Præken ei for længe trækker ud!  
Din Tiener sparre du en Rob af sin Umage,  
Og vi des før igjen vor Pige faae tilbage.

LYKSALIGHED.

Lad Andre tænke, sige,  
Guld gjør os lykkelige ;  
Jeg fandt mit Kummerige,  
Min Pige! i dit Skied.

TIL EN MAND, HVIS BARN FALDT NED FRA ANDEN  
ETAGE UDEN AT TAGE SKADE.

Din Siæl af ingen Kummer veed,  
Da ei af Næringsorg antastes,  
Og Børn du avler, som kan kastes  
En femten, sexten Alen ned.

IMPROMPTU VED EN OFFRING.

Som udi andre Ting, saa og udi min Gave  
Fra de gemene Folk jeg mig adskille vil ;  
De offre lidet af det meget, som de have,  
Jeg offer dig alt mit og — lidt af andres til.

CASPAR WESSEL.

Han tegner Landkort og læser Loven,  
Han er saa flidrig som jeg er doven.

---

PARODI.

Det parodierede Vers,  
»Pigerne i Magle-Ølse  
»Forstaaer at lave herlig Pølse;  
»Man sætte Ølse for, man sætte Ølse bag,  
»Pølsen beholder dog sin Smag.«

---

For Deres Vers har jeg stor Reverence,  
Heilvølsomme Hær Raad-Conference!  
Man sætte Raaden for, man sætte Raaden bag,  
Conference-raaden beholder dog sin Smag.

---

I.

TIL VIINTAPPER LUNDS SVEND.

Før du søde rare Fyr,  
Du, som altid er ved Muffen!  
Laan mig tvende Mark af Skuffen!  
Vinen den er her saa dyr,  
Lad mig tre Mark for Flasken ta'er,  
Og jeg kan den ene har.

---

II.

SVAR I SVENDENS NAVN.

Søde rare Wessel, Faer,  
Du, som aldrig er ved Muffen,  
Hvis jeg laante dig af Skuffen,  
Var jeg sandelig en Nar.  
Drik som du har Penge til,  
Lam! ei creditere vil.

---



Kjære Moder huld,  
Gjør i Guld  
Al jer Uld!  
Thi jer Pede, Johan Herman, mærk:  
Han er ei i Tungen stærk.

---

GRAVSKRIFTER.

I.

Herunder hviler Krigstaad Noergaard, den Store,  
Store, Store,  
Kun Himlen veed, hvad godt han gjorde,  
Gjorde, gjorde.  
At tale om hana kjære Frue,  
Da var hun venlig som en Due;  
At tale om hans tvende Sønner,  
Det ei Umagen lønner;  
Men naar jeg tænker paa hans Datter,  
Kan jeg ei bare mig for Latter.

---

II.

Jeg, salig Ove Gierlov Meyer,  
Begyik Sottiser, som jeg pleier,  
Men denne Gang begyk jeg temt,  
Den sidste var dog værst blandt dem;  
Thi gik jeg hien, skær ud min Strube,  
Og sidder her i Helvæds Grube,  
Hvor nu den lode Satan eier  
Mig, salig Ove Gierlov Meyer.

---

III.

Her ligger Lieufina Sabel,  
O vær, heel misent i  
I Veiret med sin Soabel,  
Og er ei nu capabel  
At bruge meer sin Sabel,  
Som var ham meest airabel  
Næst Brændevin og Fabel.

---

SMAAVERD.

189

IV.

Over Brygger Wøl,  
Her ligger Walt,  
Han gjorde Malt,  
Og det var Alt.

V.

Under Lørdagens Portrait,  
Man sukker, for han er ei meer,  
Man husker hvad han var, og leer.

UNDER DIGTERENS PORTRAIT,  
skrevet af ham selv.

Han synes fød til Bagateller,  
Og noget stort han blev ei heller.

DIGTERENS GRAVSKRIFT OVER SIG SELV.

Han sac og drak, var ukrig glad,  
Hans Stevlehaale\*) græ han skieve;  
Han ingen Ting bestille gad,  
Til sidst han gad ei heller leve.

\*) Hans Stevlehaale, sinu Stevlehaale (Norskiens).